

ת"פ 17573/10/22 - מדינת ישראל נגד סולטאן זועבי, עימאד זועבי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 17573-10-22 מדינת ישראל נ' זועבי(עציר) ואח'

בפני בעניין:	כבוד השופט גיל קרזבום המאשימה נגד הנאשמים
מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד	
1. סולטאן זועבי 2. עימאד זועבי (עצור/אסיר בפיקוח)	

גזר דין - נאשם 1

כללי

1. הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירה של החזקת נשק, עבירה לפי עבירה לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא + סעיף 29 לחוק העונשין.

הסדר הטעון מתייחס לתיקון כתב האישום ואינו כולל הסכמות לעניין העונש שיוטל על הנאשם.

עובדות כתב האישום המתוקן

2. בתאריך 2.10.22, בסמוך לשעה 20:15 בכיכר אום אל פחם שהו הנאשם 1 והנאשם 2 ברכב מסוג "טויוטה" מ"ר 45226401 הרשום על שם אשת הנאשם 1. במועד האמור החזיקו הנאשמים בצוותא ברכב רובה סער דמוי 16M טעון במחסנית ריקה מתאימה כשהוא עטוף בניילון כחול, מאחורי מושב הנהג, כל זאת בלא רשות על פי דין להחזקתו.

ראיות המאשימה לעונש

3. הוגש גיליון הרשעות פלילי של הנאשם 1.

עיקר טיעוני המאשימה לעונש

עמוד 1

4. המאשימה בטיעוניה הדגישה את חומרת העבירה בה הורשע הנאשם תוך מתן דגש על תופעת האלימות באמצעות נשק והצורך להחמיר בעבירות נשק, כאשר המטרה היא להגן על שלום הציבור וביטחוננו, על חיי אדם והרכוש, שכן זמינות נשק תורמת להגדלת מעגל האלימות ולתוצאות הקשות הנובעות מכך. המאשימה ציינה כי מדובר במכת מדינה שיש להוקיעה מהשורש, והפנתה לתיקון 140 לחוק העונשין בדבר קביעת עונשי מינימום בעבירות נשק, תיקון שיש בו כדי להצביע על רצון המחוקק והצורך להחמיר בעבירות נשק. בכל הקשור לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הדגישה כי מדובר במעשה מתוכנן, כאשר נסיבות ומטרת החזקת הנשק נותרו בערפול. עוד הפנתה לכך שהנאשם הינו אדם בגיר ולא מתקיימת כל קרבה לסייג לאחריות פלילית, הנאשם הבין היטב את מעשיו והשלכותיהן, לא היה מצוי במצוקה נפשית ולא קדמה למעשיו התגרות. בכל הקשור לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הפנתה להודאת הנאשם בכתב אישום מתוקן לאחר שנשמעו חלק מהראיות ולעברו הפלילי הכולל הרשעה אחת משנת 2017 בגין עבירה של זיוף סימני רכב. בכל הקשור למדיניות הענישה, הפנתה לפסיקה רלוונטית וטענה למתחם עונש הולם אשר נע בין 2.5 ועד 4.5 שנות מאסר בפועל בצד ענישה נלווית. לאור כל האמור לעיל, ביקשה למקם את עונשו של הנאשם ברף הנמוך בינוני של המתחם לצד מאסר מותנה ארוך ומשמעותי וקנס כספי. בנוסף, המאשימה ביקשה לחלט את הרכב בו בוצעה העבירה, וציינה כי הגם שהרכב רשום על שמה של אשתו של הנאשם, קיימת זיקה משמעותית בין הרכב לביצוע העבירה, ובין הנאשם לרכב בהיותו המחזיק והמשתמש בו.

עיקר טיעוני ההגנה לעונש

5. ב"כ הנאשם הפנה להודאתו של הנאשם, לקבלת האחריות, להבעת החרטה, ולכך שהפנים את טעותו. עוד ציין כי הגם שהחלה שמיעת הראיות בתיק, בהודאתו הנאשם חסך בזמן שיפוטי יקר מה בפרט שמרבית הראיות הוגשו בהסכמה. בכל הקשור לנסיבות ביצוע העבירה, ומבלי להמעט מחומרתה ציין כי לא קיימת נסיבה מחמירה, לא בפן האישי ולא בפן המשפחתי, שכן מדובר בנאשם שאינו נמנה על משפחת פשע, אין אינדיקציה לכך כי הנשק הוחזק למטרות עבריינות, כאשר זה נרכש דקות ספורות לפני התפיסה, קרי, מדובר בהחזקה לפרק זמן קצר כשהוא עטוף בניילון עם מחסנית ריקה, לא טעון וללא כדורים כך שלא היה מוכן לשימוש מידי, ובהתאם מדובר ברף החומרה הנמוך ביחס לעבירה של החזקת נשק. בכל הקשור לתיקון 140 לחוק העונשין, ציין כי עונשי מינימום כוללים גם מאסרים מותנים, ואין חובה שכל התקופה תהיה בדרך של מאסר בפועל, וכיון במקרה זה להגדיל את תקופת המאסר המותנה על חשבון תקופת המאסר בפועל. אשר למדיניות הענישה, ביקש לאבחן את פסיקת המאשימה, הפנה לפסיקה אחרת וטען למתחם עונש הולם שבין 8-18 חודשי מאסר בפועל. לאור כל האמור לעיל ביקש למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם ולהטיל על הנאשם קנס מתון הנע בין 3000 ועד 4000 ₪. בכל הקשור לעתירת המאשימה לחילוט הרכב בו בוצעה העבירה, ציין כי מדובר ברכב השייך לאשת הנאשם אשר נרכש על ידה טרם נישואיה, כך שלא מדובר ברישום בעלות פיקטיבי. עוד ציין כי הרכב נלקח על ידי הנאשם בזמן שאשתו חזרה מעבודתה וישנה, לא ידעה ולא יכולה הייתה לדעת את מטרת הנסיעה, מה בפרט שמדובר בפעם הראשונה בה הנאשם מעורב בעבירות נשק. הדגיש את הנזק הנפשי והכלכלי שנגרם לאשתו של הנאשם, העובדה כי איבדה את מקום עבודתה, וכי לא קיבלה קצבה מהביטוח הלאומי בהיותה בעלת רכב. בנסיבות אלו נטען כי חילוט הרכב אינו מידתי ופוגע

בזכויות הקניין של אשת הנאשם שהיא בעלת הרכב.

6. העידה גב' אלאא זועבי, אישתו של הנאשם שביקשה להחזיר את הרכב בו בוצעה העבירה, והעידה כי הרכב נרכש טרם נישואיה עם הנאשם והיא המשתמשת העיקרית בו. הפנתה לנסיבותיה האישיות, לטיפול הפוריות, העזרה והתמיכה אותם הנאשם מעניק לה ולמשפחתה. הביעה סלידה ממעשיו של הנאשם, עם זאת ציינה כי הוא הביע בפניה חרטה כנה ועמוקה. הדגישה את המחיר הכבד שהמשפחה שילמה בעקבות מעשיו של הנאשם. ביקשה להתחשב בו, ולאפשר לו לחזור לחיים נורמטיביים.

7. העידה, גב' סאידה סילאווי, חמתו של הנאשם שביקשה לאפשר לנאשם לחזור לאשתו ולמשפחתו וקיוותה שתזכה לראותם כהורים לילדים. הפנתה למצבה הנפשי הירוד של אשתו של הנאשם ועל העזרה שהיא קיבלה מהם, ואת הקושי הרב בעקבות מעצרו של הנאשם. ביקשה להתחשב בנאשם ולאפשר לו לחזור לחיים נורמטיביים.

8. הנאשם עצמו הודה בביצוע העבירה, לקח אחריות על ביצועה, הביע חרטה, טען כי הפנים את טעותו וכל רצונו להקים משפחה עם אשתו. עוד ציין כי אשתו לא הייתה מודעת למעשיו.

דין

קביעת מתחם העונש ההולם

9. פרק ו' סימן א' 1 לחוק העונשין דן בהבניית שיפוט הדעת השיפוטי בענישה (סעיפים 40א-טו) וקובע בין היתר, כי העיקרון המנחה בגזירת הדין הינו עקרון ההלימה, קרי קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת האשמה של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטלים עליו (ס' 40 א). ראשון השיקולים הוא הלימה ואחריו שיקום, הגנה על שלום הציבור, הרתעה אישית והרתעת הרבים. בשלב ראשון יש לקבוע את מתחם העונש ההולם, אשר נגזר מחומרת העבירה ונסיבות ביצועה, הערך החברתי עליו יש להגן, מידת הפגיעה בערך זה, ומדיניות הענישה הנהוגה ביחס לאותה עבירה.

הערכים החברתיים עליהם יש להגן

10. הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות נשוא כתב האישום המתוקן הינם: הצורך בשמירה על חיי אדם ושלמות הגוף, שלום הציבור ותחושת בטחונו מפני פגיעות בגוף ובנפש והצורך בשמירה על הסדר הציבורי. על ערכים אלה ניתן להגן בעיקר באמצעות פיקוח הדוק של הרשות להנפקת רישיונות להחזקת נשק. נשיאת נשק שלא כדין מחבלת ביכולתה של הרשות לבצע פיקוח ואכיפה כנדרש. בנוסף מי שמחזיק נשק ללא רישיון מסכן את הציבור, מאחר שלא עבר הכשרה מתאימה, ויש להניח כי אינו יודע להשתמש בו בדרך נכונה ובטוחה. למותר לציין, כי לא כל אדם רשאי להחזיק בנשק, ושיקולי הרשות במתן היתר לנשיאת נשק נועדו להבטיח את שלום הציבור

וניתנים במשורה ביחס לאזרחים מן השורה. החוק והפסיקה ייחסו לעבירות בנשק חומרה מיוחדת, נוכח ההשלכות הרות האסון, ופוטנציאל הסיכון הרב הגלום בהן. נפסק, כי זמינותו של נשק חם בעל פוטנציאל להסלמה בעבירות אלימות מסוגים שונים, מחייבת ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה.

בית המשפט העליון התייחס רבות לחומרתן של עבירות נשק, לכך שהפכו ל"מכת מדינה" ולצורך להחמיר עד מאוד בענישה בעניין. גם המחוקק התייחס לחומרת עבירות הנשק כשקבע לאחרונה בהוראת שעה עונשי מינימום לעבירות נשק, חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, אשר נכנס לתוקף בדצמבר 2021. ר' ע"פ 5813/21 ג'בארין נ' מדינת ישראל שם נאמר בין היתר: "רבות נכתב על עבירות נשק והתערבות ערכאת הערעור בקביעת העונש ההולם בכלל ובעבירות נשק בפרט. אם קיימת התערבות, היא בדרך כלל נעשית על מנת להחמיר בעונשם של עברייני נשק ולא להקל עמם. לאחרונה, נאמרו על ידי הדברים הבאים במסגרת ע"פ 8320/21 מדינת ישראל נ' בסילה: 'אין צורך להכביר במילים על אודות החומרה הנלווית לעבירות נשק. אין היום חולקין כי עבירות מסוג זה הפכו ל'מכת מדינה' של ממש (ראו לאחרונה: ע"פ 7473/20 מדינת ישראל נ' מחאמיד, פסקה 24 [פורסם בנבו] (29.6.2021); ע"פ 5993/21 סאלח נ' מדינת ישראל, פסקה 8 [פורסם בנבו] (29.11.2021); ע"פ 8416/20 עייאט נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.9.2021)). מכה זו מצריכה מענה הולם בדמות ענישה מחמירה של הטלת עונשי מאסר משמעותיים. מצויים אנו לעת הזאת במצב חירום של ממש בעניין עבירות נשק, ולא בכדי נתקבל עתה תיקון לחוק העונשין (חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021) - שלא חל בענייננו - הקובע עונשי מינימום לעבירות נשק' (שם, פסקה 25). בע"פ 7502/12 כוויס נ' מדינת ישראל (בימ"ש העליון) נקבע בין היתר כי: "עבירות נשק לסוגיהן מגלמות בתוכן סיכון ממשי לשלום הציבור ולביטחוננו, שכן לא ניתן לדעת להיכן יתגלגלו כלי הנשק המוחזקים שלא דין, ואיזה שימוש יעשה בהם בעתיד". בע"פ 5833/07 ח'ורי נ' מדינת ישראל (בימ"ש העליון) נקבע כי: "הניסיון מלמד שנשק אשר מקורו מפוקפק, לאחר שהוא יוצא מידי המחזיק בו, מוצא את דרכו לידיים עברייניות או למפגעים למיניהם, והרי אלה גם אלה כבר הוכיחו כי אין הם מהססים להשתמש בו גם במקומות סואנים, וגם כאשר ברור להם כי עלולים להיפגע מהירי אנשים תמימים שנקלעו לזירה בדרך מקרה...". עבירות הנשק, הפכו למרבה הצער, ל"מכת מדינה" של ממש: ראו לעניין זה דבריו של כב' הש' אלרון ברע"פ 5613/20 אלהוזייל כדלהלן: "לגופם של דברים, עבירות בנשק הפכו בשנים האחרונות, לתופעה נפוצה בקרב אוכלוסיות שונות בחברה הישראלית, המביאה לעתים מזומנות לפגיעה בחפים מפשע ולאובדן חיי אדם. כתוצאה מכך, בית משפט זה שב וקבע כי מתחייבת החמרה ממשית בענישה על עבירות אלו, על מנת לשדר מסר מרתיע מפני ביצוען (ראו למשל בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובה, פסקאות 16-17 לחוות דעתי (5.11.2019); רע"פ 7344/18 מג'יד נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (21.10.2018))."

נסיבות ביצוע העבירות

11. נסיבות ביצוע העבירה פורטו במסגרת תיאור עובדות כתב האישום המתוקן. בקביעת חומרת עבירת הנשק יש להביא בחשבון מספר מרכיבים, ובכללם: סוג הנשק המוחזק שלא כדון, מספר

הנשקים, כמות התחמושת ומטרת החזקתו (ראה ע"פ 1530/04 + 1332/04 יצחק רפאל פס ואח' נגד מדינת ישראל (בימ"ש העליון)).

12. כאמור הנאשם החזיק בצוותא עם נאשם 2 ברכב נשק מסוג רובה סער דמוי M-16, טעון במחסנית ריקה מתאימה, כשהוא עטוף בניילון מאחורי מושב הנהג.

הנאשם אינו מורשה כדין להחזיק בנשק, לא עבר כל הכשרה מותרת ויש בעצם החזקתו של הנשק כדי להוות סכנה לציבור ללא קשר למטרות החזקתו. לא מדובר באירוע ספונטני, כי אם באירוע מתוכנן והנאשם היה מודע היטב לאיסור שבהחזקת נשק, וחלקו בביצוע העבירה הינו מרכזי. בנוסף הנאשם היה יכול בנקל להימנע מביצוע העבירה, אך הוא לא עשה כן.

מדובר בנשק מסוג רובה סער שעוצמתו רבה ופוטנציאל הנזק הנשקף ממנו רב ביותר וקטלני בהיותו כלי נשק מסוג תת-מקלע. מדובר בנסיבה שחומרתה רבה.

אמנם הנשק נתפס עם מחסנית ריקה עטוף בניילון, אך מטרת ההחזקה לא הובררה והנאשם לא נתן כל הסבר בהקשר זה, ואין להניח לטובת הנאשם כי מטרת החזקת הנשק הייתה "תמימה". רובה סער הינו נשק תקיפה רב עצמה שעלול היה למצוא את דרכו לידי עבריינים שהיו עושים בו שימוש פוגעני וקטלני.

חומרה נוספת יש לייחס לעובדה שהנשק הוחזק ברכב במרכז העיר, זאת מבלי להתעלם מהעובדה שהנאשם לא הורשע בעבירה של נשיאה והובלת נשק, אלא בעבירה הפחות חמורה של החזקת נשק.

13. מאחר וכתב האישום לא מציין את פרק הזמן בו החזיק הנאשם בנשק, יש להניח לטובתו כפי טענתו כי הוא עשה כן לפרק זמן קצר שלא עלה על זמן הנסיעה ברכב. יצוין כי הנשק הוחזק ללא כדורים, כך שלא ניתן היה לעשות בו שימוש באופן מידי.

14. במכלול הנסיבות, אני סבור כי במקרה זה מידת הפגיעה בערכים המוגנים מצויה ברף הבינוני.

מדיניות הענישה והפסיקה הנהוגה

15. בע"פ 2482/22 **מדינת ישראל נ' קדורה**, הנאשם בן 19 ללא עבר פלילי הורשע בעבירה של החזקת נשק מסוג אקדח גלוק, מחסנית, כדורים לאקדח ורימון הלם בצוותא עם אחר. נקבע מתחם עונש הולם אשר נע בין 10 ועד 36 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הוטלו 10 חודשי מאסר בפועל וזאת בין היתר לאור התקופה הקצרה שבה הוחזק הנשק. ערעור על קולת העונש התקבל

באופן שעונשו הוחמר ל-18 חודשי מאסר בפועל. ברע"פ 3355/22 **עלאא סלאמה נ' מדינת ישראל**, הנאשם הורשע בעבירת החזקת נשק ותקיפת שוטר לאחר שהחזיק בחצר ביתו לתקופה שאינה ידועה למאשימה, שני תתי מקלע מאולתרים, מחסנית ריקה תואמת ותרמיל 9 מ"מ. על הנאשם הוטלו 10 חודשי מאסר בפועל. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל ונקבע מתחם עונש הולם שבין 24 ל- 50 חודשי מאסר ועונשו של הנאשם הועמד על 28 חודשי מאסר. בקשת רשות ערעור נדחתה. בע"פ 8320/21 **מדינת ישראל נ' מחמד בסילה** הנאשם הורשע בעבירת החזקת נשק ואביזרי תחמושת, בכך שהסתירם בחדר השינה. על הנאשם הוטלו 7 חודשי מאסר בפועל. ערעור על קולת העונש התקבל באופן שעונשו הועמד על 14 חודשי מאסר בפועל. בע"פ 2141/21 **איתן חניני נ' מדינת ישראל** הנאשם הורשע בהחזקת נשק ותחמושת, בכך שהצטייד באקדח אוויר שבוצעו בו שינויים שמאפשרים ירי של תחמושת בקליבר 7.65 מ"מ ובכדורים תואמים ללא רישיון כדן. הנשק נתפס בחצר קרובה לביתו, כשהוא נושא את האקדח על גופו ובתוכו ארבעה כדורים. נקבע מתחם עונש הולם אשר נע בין 12 ל-30 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם נגזרו 20 חודשי מאסר בפועל. ערעור על חומרת העונש נדחה. בעפ"ג 4673-08-19 **אבו מוסא נ' מדינת ישראל** הנאשם הורשע בעבירה של החזקת תת מקלע מאולתר מתחת למיטה בביתו. נקבע מתחם העונש ההולם אשר נע בין שנה וחצי ועד שלוש שנות מאסר בפועל. על הנאשם ללא עבר פלילי, הושת עונש של 18 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. ערעור על חומרת העונש נדחה. בעפ"ג 22885-05-17 **אלאסד נ' מדינת ישראל** הנאשם הורשע בעבירה של החזקת נשק בכך שהחזיק בתת מקלע מאולתר ומחסנית המכילה 10 קליעים. נקבע מתחם עונש הולם נע בין 13 ועד 36 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם, בעל עבר פלילי שאינו מכביד, הושת עונש מאסר בפועל בן 21 חדשים. ערעור על חומרת העונש נדחה. בעפ"ג 26133-06-22 **מדינת ישראל נ' כחלול** הנאשם הורשע בהחזקת תת מקלע מאלתר דמוי קרלו, 2 מחסניות ו- 44 כדורים בתוך תיק שהוחבא מתחת לגרוטאת רכב נטוש סמוך לביתו. נקבע מתחם עונש הולם נע בין 10-24 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. על הנאשם נגזר, לאור גילו הצעיר, העדר עבר פלילי והמלצת שירות המבחן עונש של 10 חודשי מאסר בפועל וענישה נלוות. ערעור על קולת העונש התקבל באופן שעונשו של הנאשם הוחמר ל- 18 חודשי מאסר בפועל.

16. המאשימה הפנתה למספר פסקי דין כאשר מתחמי העונש שנקבעו נעים בין 12 ועד 36 חודשי מאסר בפועל והעונשים שהוטלו היו בטווח שבין 12 ל-20 חודשים.

17. ב"כ הנאשם הפנה למספר פסקי דין כאשר מתחמי הענישה נעים בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות ועד 36 חודשי מאסר בפועל, והעונשים בין 6 חודשים בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

לסיכום מתחם העונש ההולם

18. העונש המרבי הקבוע בחוק ביחס לעבירה של החזקת נשק הוא 7 שנות מאסר ולא פחות מ- 21 חודשי מאסר (עונש המינימום הקבוע בחוק שאינו יכול להיות כולו על תנאי).

לאחר ששקלתי את חומרת העבירות, נסיבות ביצוען כמפורט לעיל הערכים החברתיים עליהם יש להגן, מידת הפגיעה בהם והפסיקה הנהוגה, אני סבור כי מתחם העונש ההולם צריך לכלול רכיב של מאסר בפועל שלא יפחת מ- 20 חודשים ולא יעלה על 36 חודשים בצד עונשים נלווים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

19. לקולה אני מביא בחשבון את: הודאתו של הנאשם בכתב האישום המתוקן; החיסכון בזמן שיפוטי, הגם שהתקיימו מספר דיוני הוכחות; קבלת האחריות; הבעת החרטה; תקופת המעצר בה הנאשם היה נתון עד היום (כידוע תנאי מעצר קשים מתנאי מאסר); והשלכות המאסר על הנאשם ומשפחתו ובפרט על אשתו ועל מאמציהם להרחיב את התא המשפחתי.

20. לחומרה אני מביא בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם הכולל הרשעה אחת משנת 2017 בגין עבירה של זיוף סימני רכב. יצוין כי לא מדובר בנסיבה שחומרתה רבה נוכח מהות העבירה והזמן שחלף מאז ביצועה.

21. במכלול הנסיבות, ובהתחשב בנסיבות לקולה, אני סבור שנכון לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל ברף התחתון של מתחם העונש ההולם.

עתירת המאשימה לחילוט הרכב

22. כאמור המאשימה עתרה לחילוט הרכב בו בוצעה העבירה וההגנה התנגדה לכך מהטעמים שפורטו לעיל.

23. סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 קובע כי: "על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם" (ההדגשה שלי ג.ק.).

סמכות החילוט נתונה לבית המשפט והיא סמכות שברשות ר' בהקשר זה דברי כב' השופט י. אלרון בע"פ 9104-20 מדינת ישראל נ' דוד טבצ'ניקוב : "... סמכותו של בית המשפט להורות על חילוט רכוש על פי סעיפים 32 ו-39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969, היא סמכות שבשיקול דעת, אשר הפעלתה תלויה בין היתר בהשלכות חילוט הרכוש ובהשתלבותו במערך הענישה הכולל שיושת על הנאשם...".

24. אמת-המידה למתן צו-חילוט היא על-פי "מהותה ועוצמתה של הזיקה" בין ביצוע העבירות לבין רכבו של הנאשם. ראה בהקשר זה ע"פ 4148/92 מועד נ' מדינת ישראל : "אין צריך לומר כי בעבירות שבפנינו מן הראוי להחליט על חילוט. אמת המידה היא במהותה ובעוצמתה של הזיקה בין החפץ לבין העבירה

ובחומרתה של העבירה, היינו במקרה כגון זה שבפנינו עולה השאלה באיזה מידה שימש הרכב באופן מהותי לביצוע העבירות שבוצעו."

במקרה הנדון מתקיימת זיקה ישירה בין העבירה בה הנאשם הורשע לרכב מאחר והנשק הוחזק על ידי הנאשמים בתוך הרכב.

25. לצורך חילוט הרכב על המאשימה להוכיח כי הרכב מצוי בבעלותו של הנאשם. בע"פ 6234/03 **מדינת ישראל נ' זיתאוי** סיכום השופט א' א' לוי את תנאי החילוט הקבועים בסעיפים 32 ו-34(א) לפקודה: "**סעיף 39(א) לפקודה אשר נועד לפגוע בזכות קניינו של העבריין קובע כי דינו של החילוט כדין עונש שהוטל על הנאשם, וככל הוראה עונשית יש להעניק לה פרשנות מצמצמת, הואיל והיא נועדה לפגוע במעורבים במעשה הפלילי עצמו, ולא באלה שאין להם זיקה אליו או שזיקתם רופפת (ע"פ 1982/93 בנק לאומי לישראל בע"מ נ' מדינת ישראל פ"ד מח(3), 238).**"

אין חולק כי הנאשם אינו הבעלים הרשום של הרכב, אלא שאין בעובדה זו כדי לחסום את אפשרות חילוטו. עם זאת, יש להצביע על זיקה ברורה בין הרכב לנאשם. קרי, שהנאשם עשה שימוש תכוף ברכב או נהג בו מנהג בעלים וכד'. על המאשימה המבקשת את חילוטו של רכב, להוכיח את מידת הזיקה של הנאשם לרכב (ראו ע"פ 4148/92 **חוסין מועד נ' מדינת ישראל**).

הטענה לפיה הרכב נרכש על ידי אשתו של הנאשם טרם נישואיה לא נסתרה ואף הוגש אישור לפיו הרכב הוזמן על ידה כבר בשנת 2018.

עם זאת הרכב שימש את התא המשפחתי ואת הנאשם עצמו כפי שעל גם מעדותה של אשתו, והנאשם נהג בו מנהג בעלים, כך שאין בעובדת רישום הרכב על שם אשתו והעובדה שנקנה טרם נישואיהם כדי לחסום את אפשרות חילוטו.

26. במכלול הנסיבות, ובפרט העובדה שהרכב נרכש על ידי אשת הנאשם לפני נישואיהם, העובדה שהיא לא ידעה על לקיחת הרכב בזמן שישנה וממילא לא הייתה מודעת למטרת הנסיעה, העובדה שהרכב תפוס במשטרה מזה תקופה לא מבוטלת במהלכה ירד ערכו, והעובדה שאשת הנאשם אף לא הייתה זכאית להטבות מביטוח לאומי (הבטחת הכנסה) מפאת עובדת בעלותה ברכב, אני סבור כי חילוטו של הרכב ששוויו אינו מבוטל, יביא לפגיעה בלתי מידתית באשת הנאשם.

בהתאם, אין מקום להורות על חילוט הרכב והבקשה לחילוטו נדחית.

27. בכל הנוגע לגובה הקנס, אני סבור שיש להטיל קנס גבוה אשר ישקף את חומרת העבירה וסוג הנשק שהוחזק על ידי הנאשם, ואת העובדה שנמנעתי מחילוט הרכב, חילוט שהיה בו כדי להביא לפגיעה כלכלית משמעותית בנאשם ובאשתו.

28. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

אני גוזר על הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 20 חודשים בניכוי ימי מעצרו מתאריך 02.10.22 ועד היום.

אני גוזר על הנאשם עונש מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו עבירת נשק מסוג פשע וירשע בגינה.

אני גוזר על הנאשם עונש מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו עבירת נשק מסוג עוון וירשע בגינה.

אני גוזר על הנאשם קנס בסך 30,000 ₪ או 180 ימי מאסר.

הקנס שהוטל על הנאשם ישולם עד ליום 01.01.2024 .

תשומת לב הנאשם שיש לשלם את הקנס לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, החל מחלוף 3 ימים מיום מתן גזר הדין וזאת באחת מהדרכים הבאות:

בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il או חפש בגוגל " תשלום גביית קנסות".

מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000 (ניתן לפנות לנציגים לקבלת מידע במספרים הללו).

במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"א תמוז תשפ"ג, 10 יולי 2023, בהעדר הצדדים.